

PESMI

MAKSA SAMSA

JESEN

Gore kot oprane ... Spominja spomladi
Vse mirno ... Ne gane se v gozdu bor mladi,
še list se na veji: Vse sanja ... nanj smreka ljubeče se sklanja ...

VLAK

Gledam vlak ... Na jug se pot mu vije
med samoto polj, kjer prvo klije
v rosen sen zazíbano zelenje ...

Luči dve — očesi svetli v noči ...
Tiho kličem: „Lep pozdrav izroči ...“
Drugo vse mi zaduši ihtenje ...

Gluha noč ... Oblaki izza Krima ...
Vlak beži in srce mira nima ...

SEBI

O ne vprašuj, če duša te katera
takrat zapre v globoke svoje hrame,
ko rana smrt čez moder prag vsemira
te spelje v kraj, kjer várave omame
življenja zemskega se razpršijo,
vprašanja vsa odgovore dobijo,
ki mučila so dušo ti na svetu,
od zvezd do zvezd v trenotnem le poletu,
ko merila boš Aeosa brezčasja ...

Iskala si zaman srca soglasja
v življenju med ljudmi ... Le prezirljivo
prebadali so dušo vso ranljivo —
brezčutno zanje, trdo in neverno ...
Ne bo spomina ... Vendar — upam — mirno,
pokojno in nevzdramno bo mi spanje
med zlatih kamnov, križev dolgo vrsto ...

Plevel na grobu — belih rož mi sanje
posmrtne vsujejo v trohnečo krsto ...

SRCU

S kruhom prevare nasičeno, stokrat po krivem obsójeno,
z vinom spoznanja napójeno, stokrat do zemlje ponižano,
v željah nikoli uslišano, čisto, nedolžno, a križano
— moje srce — kam bi rado? . . .

JESEN

Sivi oblaki neba modrino zastirajo,
ptice selilke v gosta krdela se zbirajo,
ki jim na licih so rože, težko umirajo,
davni spomini rane široko odpirajo . . .

ŽIVLJENJU

Vse v sanjah razkošnih zaprávljeno,
po težkem spoznanju pozdrávljeno,
pred prag doma smrti postavljeno —
usmili se Bog te, življenje! . . .

POLNOČNA

Tiha polnoč . . . Veter glase iz temin se neprestano
daljnega prinaša petja . . . vanjo spačeno reži . . .

Duša navalila nase Zdi se: Trudna večnost je obstala,
žalost vso je . . . Razodetja znova kaos v tek pognala,
bi hotela, a neznano zunaj drobno v noč deži . . .

DEŽI

Z D R A V K O O C V I R K

Deži.
Na mesto pada molk večera,
nekje v samoti dete umira
in vse molči.

Le tu pa tam
kot v ritmu sliši se korak,
mehko udarja dež ob tlak,
a jaz v tej godbi dežja sam.

Tam so domovi
in topla iz oken luč gori,
le zame konca ni poti,
samota, glad in smrt so mi drugovi.

Deži.
Po cesti hodim truden, sam,
le žalost in bridkost poznam,
na moje mlade dni — deži.